

טָרַף לְבֵיתָהּ וְחָק לְנַעֲרוֹתֶיהָ.
לִזְכָּחַת בַּיּוֹם וּנְתַנְתָּ בְּלִילָהּ.
וְעָכְשׁוּ אָמַר מִר, שֶׁהַזּוּג נִמְצָא
בְּלִילָהּ הַזֶּה?

אָמַר, וְדָאי שֶׁהַזּוּג נִמְצָא בְּלִילָהּ
הַזֶּה. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁבְּלִילָהּ
הַזֶּה מִפְּרִישָׁה נִשְׁמֹת לְכָל אוֹתָם
הַחֲכָמִים שִׁיּוֹדְעִים אֶת סוּדוֹת
הַחֲכָמָה, וְהַחֲבוּר וְהַזּוּג לֹא
נִמְצָא בַּיּוֹם אַחֵר בְּכָל הַשְּׁמֵחָה
בְּלֵי עֶרְבוּבָה (אֵלָא בְּשִׁבִיל דָּה) אַחֲרַת
כְּמוֹ זֶה. מִשּׁוֹם שֶׁאוֹתָן נִשְׁמֹת
שְׁמַחְלָקָת, מַחְלָקָת אוֹתָן
לְחֲכָמִים, לְצַדִּיקִים וְלַחֲסִידִים
כְּרֵאוּי. (וְעוֹד, בְּכָל) וּבְכָל לִילָהּ וְלִילָהּ
נִמְצָא זּוּג וְדָאי. מְתִי? בְּחֻצוֹת
הַלֵּילָהּ. וְהָרִי בְּאַרְנוֹ. אָבֵל לֹא בְּכָל
הַצְּדִידִים כְּמוֹ בְּזוּג הַזֶּה.

וּמִשּׁוֹם כֵּן, הַחֲכָמִים שִׁיּוֹדְעִים
הַסּוּדוֹת, צְרִיכִים לְסַדֵּר תְּשׁוּמֵשׁ
בְּלִילָהּ הַזֶּה. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוֹם
שֶׁכָּל יְמֹת הַשְּׁבִת יֵשׁ לָהֶם רוּחַ
אַחֲרַת שְׁשׁוּרָה עַל הָעוֹלָם,
וּבְלִילָהּ הַזֶּה יֵשׁ לָהֶם רוּחַ אַחֲרַת
קְדוּשָׁה עֲלִיוֹנָה שִׁיּוֹרְדַת לְבָנִים
קְדוּשִׁים, וְאוֹתָהּ רוּחַ נוֹשֶׁבֶת
מַעֲתִיק (הַקְדוּשָׁה) כָּל הַעֲתִיקִים,
וְיוֹרְדַת לְתוֹךְ הַנְּקֻדָּה הַתַּחְתּוֹנָה
לְתַת לָהּ מְנוּחָה לְכָל. וְזֶה מִתְחַלֵּק
לְכָל הַצְּדִידִים, לְמַעֲלָה וְלַמַּטָּה,
כְּמוֹ שְׁנֵאֵמַר בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
וּבְשִׁאוֹתָם חֲכָמִים יוֹשְׁבִים
בְּאוֹתָהּ רוּחַ קְדוּשָׁה, הַרוּחַ
הַעֲלִיוֹנָה, צְרִיכִים לְשַׁמֵּשׁ אֶת
מִטְּתָם, שֶׁהַרוּחַ הַזֶּה מִמְּשִׁכָּה
אַחֲרֶיהָ לְמַטָּה אֶת כָּל אוֹתָן
נִשְׁמֹת קְדוּשׁוֹת, וְיוֹרְשִׁים
קְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים בְּרוּחַ הַזֶּה
נִשְׁמֹת קְדוּשׁוֹת לְבָנֵיהֶם כְּרֵאוּי.
בֵּין שְׁהַרוּחַ הַזֶּה שׁוּרָה עַל הָעוֹלָם,
כָּל הַרוּחוֹת הַרְעוֹת וְכָל
הַמְקַטְרָגִים הַרְעִים הַסֹּתְלָקוּ מִן
הָעוֹלָם, וְלֹא צְרִיכִים לְהַתְּפַלֵּל עַל
שְׁמִירָה, מִשּׁוֹם שֶׁיִּשְׂרָאֵל שְׁמוּרִים

לִילָהּ וְתַתֵּן טָרַף לְבֵיתָהּ וְחָק לְנַעֲרוֹתֶיהָ. נִקְטָא
בִּימָמָא, וְיִהְיֶא בְּלִילָא. וְהַשְׁתָּא אָמַר מִר
דְּזוּוּגָא אֲשַׁתְּכַח בְּהַאי לִילָא.

אָמַר, וְדָאי זּוּוּגָא אֲשַׁתְּכַח בְּלִילָא דָא. מָאי
טַעְמָא. בְּגִין דְּהַאי לִילָא, אֲפֻרִישַׁת
נִשְׁמַתִּין לְכָל אֵינּוֹן (דף ר"ה ע"א) חֲפִימִין, דִּינְדַעִין
רְזִין דְּחֲכָמָתָא. וְחֲבוּרָא, וְזוּוּגָא, לָא אֲשַׁתְּכַח
בַּיּוֹמָא אַחֲרָא בְּכָל חֲדוּהָ, בְּלֹא עֶרְבוּבָא (ס"א
אֵלָא בְּגִין דָּא) אַחֲרָא, כְּגוֹן דָּא. בְּגִין דְּאֵינּוֹן נִשְׁמַתִּין
דְּפְלִיגַת, פְּלִיגַת לוֹן בְּחֲפִימִין, בְּצַדִּיקִים,
בְּחֲסִידֵי כְּדָקָא יְאוּת. (ס"א יְתוּ בְּכָל) וּבְכָל לִילָא
וְלִילָא, זּוּוּגָא אֲשַׁתְּכַח וְדָאי. אֵימַתִּי בְּפִלְגוֹת
לִילָא. וְהָא אוּקִימָנָא. אָבֵל לֹא בְּכָל סְטָרִין
כְּהַאי זּוּוּגָא.

וּבְגִין דָּא, חֲפִימִין דִּינְדַעִין רְזִין, בַּעֲיִין לְסִדְרָא
שְׁמוּשָׁא דְלַהוֹן, בְּהַאי לִילָא. מָאי
טַעְמָא. בְּגִין דְּכָל יוֹמֵי דְשַׁבְתָּא, אֵית לוֹן רוּחָא
אַחֲרָא דְשָׂרָא עַל עֲלָמָא, וּבְהַאי לִילָא אֵית
לוֹן רוּחָא אַחֲרָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, דְּנַחְתָּא לְבָנֵי
קְדִישִׁין, וְהַהוּא רוּחָא נָשִׁיב מַעֲתִיקָא (נ"א קְדִישָׁא)
דְּכָל עֲתִיקִין, וְנַחְתָּא לְגוֹ נְקוּדָה תַּתְּאָה, לְמִיּהִב
בְּהַ נִיחָא לְכָלָא, וְדָא אַתְּפְלִיג לְכָל סְטָרִין,
לְעִילָא וְתַתָּא, כְּמָה דְּאֵת אָמַר בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל.

וְכַד אֵינּוֹן חֲפִימִין, יְתַבִּין בְּהַהוּא רוּחָא
קְדִישָׁא, רוּחָא עֲלָאָה, בְּעָאן לְשַׁמְשָׁא
עַרְסִייהוּ, דְּהַאי רוּחָא אֲמֻשִׁיף אַבְתַּרִּיהָ לְתַתָּא,
כָּל אֵינּוֹן נִשְׁמַתִּין קְדִישִׁין, וְיִרְתִּין קְדִישִׁי
עֲלִיוֹנִין, בְּהַאי רוּחָא, נִשְׁמַתִּין קְדִישִׁין
לְבָנֵיהוֹן כְּדָקָא יְאוּת.

בֵּין דְּהַאי רוּחָא שָׂרָא עַל עֲלָמָא, כָּל רוּחִין
בִּישִׁין, וְכָל מְקַטְרָגִין בִּישִׁין, אֲסִתְלָקוּ
מִעֲלָמָא וְלֹא בַּעֲיִנָן לְצַלָּאָה עַל נְטוּרָא, בְּגִין

באותה רוח, וספת שלום פורסת
כנפיה עליהם, והם שמורים
מהכל.

ואם תאמר, הרי שנינו שלא יצא
אדם יחידי, לא בליל רביעי של
שבת ולא בליל שבת, וצריך אדם
להשמר. והרי אמרנו, שבליל
השבת שמורים אנשים מכל
המקטרגים של העולם ולא
צריכים להתפלל על שמירה?
בא וראה, כך זה ודאי, ליל רביעי
של שבת צריכים להשמר מהם.

מה הטעם? משום שפתיב (בראשית
א) יהי מארת. מארת כתוב חסר,
והרי פרשוהו, שבגלל שהיא
חסרה, כמה קבוצות של רוחות
נכללו במארת הזוה. קללות
ומארת הן בפגימת הלכנה, וכלם
שולטים באותו הלילה.

בליל השבת, פיון שכלם
מתפזרים להכנס לנקב של העפר,
שלא יכולים לשלט, צריך אדם
יחידי להשמר. ועוד, אף על גב
שלא יכולים לשלט, נראים
לפעמים, ובן אדם יחידי צריך
להשמר.

דבר זה כך שנינו, ואם כך, זה
חסרון של השמירה. אבל בשבת
השמירה מצויה לעם הקדוש,
וכשוכנסת שבת, הקדוש ברוך
הוא מעטר כל אחד ואחד
מישראל, ורוצה שישמרו את
העטרה הקדושה הזו שהתעטרו
בה. ואף על גב שהם אינם
נמצאים בישוב, לפעמים הם
נראים לאדם יחידי ומורע מזלו.
וצריך לאדם להתעטר בעטרה
קדושה ולשמר אותה.

סוף סוף, שמירה נמצאת באותו
לילה לעם הקדוש, הואיל וספת
שלום פרוסה על העם, שהרי
שנינו, בכל מקום שנמצאת ספת
שלום, הצד האחר לא נמצא שם,
ולכן שמירה היא ושמירה מצויה.

דישראל אינון נטירין בהווא רוחא, וספת
שלום פריסת גדפהא עלייהו, ואינון נטירין
מכלא.

ואי תימא, הא תנינן, דלא יפוק בר נש
יחידי, לא בליליא רביעאה דשבתא,
ולא בליליא דשבתא, ובעי בר נש לאסתמרא.
והא אמרן, דבליליא דשבתא נטירין בני נשא
מכל מקטרגין דעלמא, ולא בעינן לצלאה על
נטורא.

תא חזי, הכי הוא ודאי, ליליא רביעאה
דשבתא, בעינן לאסתמרא מנייהו, מאי
טעמא. בגין דכתיב, (בראשית א) יהי מארת, מארת
פתיב חסר, והא אוקמוהו, דבגין דהיא חסרה,
כמה חבילי טהירין אתפלילן בהאי מארת.
לוטין ומארת אינון בגריעותא דסיהרא,
וכלהו שליטין בההוא ליליא.

בליליא דשבתא, פיון דכלהו מתבדרן לאעלא
בנוקבא דעפרא, דלא יכלין
לשלטאה, בעי בר נש יחידי, לאסתמרא.
ותו, אף על גב דלא יכלין לשלטאה, אתחזיין
לזמנין, ובר נש יחידי בעי לאסתמרא.

מלך דא הכי תנינן, ואי הכי גריעותא דנטורא
איהו. אבל בשבתא נטירו אשתכח
לעמא קדישא, וקודשא בריך הוא כד עאל
שבתא, מעטר לכל חד וחד מישראל, ובעי
דינטרון ליה להאי עטרא קדישא, דאתעטרו
ביה, ואף על גב דאינון לא אשתכחו בישובא,
לזמנין לבר נש יחידי אתחזון, ואתרע
מזליה. ואצטריך ליה לבר נש, לאתעטרא
בעטרא קדישא, ולנטרא ליה.

סוף סוף, נטירו אשתכח בההוא ליליא לעמא
קדישא, הואיל וספת שלום פריסא על
עמא, דהא תנינן, בכל אתר דספת שלום